

Houbová polévka Naděždy Krupské

Divadelní soubor DUHA Polná / Mgr. Ladislav Vrchovský

Jak mě (ne)otrávila houbová polévka...

Divadelní soubor DUHA Polná velmi dobře znám a s jejím vedoucím, Petrem Vaňkem jsme dobří přátelé. Snad se na mě proto nebude zlobit, že k jejich inscenaci budu mírně kritický.

Petr Vaněk vzal divadelní hru Ladislava Vrchovského a na její motivy zpracoval vlastní inscenaci. Původní text nebyl k dispozici a tak nebyla možnost srovnání o jak výraznou úpravu šlo.

Přiznám se, že pojetí inscenace formou jakési (snad) zábavné hříčky, bylo pro mne s ohledem na dané téma nedostatečné. Pokud totiž Lenina a Stalina považujeme za jedny z nejhrůznějších osobností novodobé lidské historie, nemůžeme se smířit s tím, že polenská inscenace je líčí jako dva vtipné a neškodné staříky s odkazem na to, že v Rusku to takto chodí, a že Rusko nikdo nepochopí. Ano, je to pravda, v Rusku to takto skutečně chodí a málokdo ruskou povahu pochopí, ale to by mi přece nemělo bránit v tom, abych, mám-li tu ambici, tyto skutečné dějinné postavy alespoň zesměšnil. Režisér Petr Vaněk mi oponoval v tom smyslu, že tato ambice pro něj nebyla nosná a za nosnou ji ani nepovažuje. Já mu tuto jeho vizi ani náhodou nechci a nemohu popírat. Jen bych si asi v duchu přál, aby tito dva „hrůzostrůjci“ dostali za uši alespoň na jevišti.

Ovšem. Pokud jde o složku hereckou, zde jsem byl nadmíru potěšen. Pánové Vaněk a Hera jsou ve svých rolích velmi přesvědčiví a přesní. Příjemně na mne působila i herecká souhra všech ostatních, zejména Jitky Smejkalové a Jany Jágrové v rolích mladé a starší Stalinovy dcery Světany.

Scénografickou složku jsem také kvitoval. Úvodní povstání dvou vůdců z mauzolea vypadalo málem jako zázrak zmrtvýchvstání, neboť na první pohled oba ležící pánové vypadali jako voskové figuríny. Kuchyně Naděždy Krupské vytvořená oběšenými velkými houbami byla též velmi působivá.

Ještě jeden fenomén bych rád pojmenoval, a to nový prvek – divadlo v 5D. Pokud znáte princip 5D kina, tak víte, jak funguje. A zde ten pátý rozměr dělala houbová polévka, která voněla již v přísálí a provázela nás celým představením a v závěru byla též nabídnuta k ochutnání přítomným divákům.

Závěrem si dovolím parafrázovat slova autora Ladislava Vrchovského, který byl přítomen na rozboru představení. Musí se to udělat tak, aby se diváci báli tu houbovou polévku ochutnat. Já bych si tu houbovku v klidu dal, věřím, že by mě neotrávila, stejně tak, jako vlastně jinak velmi milé (s výše uvedenou výhradou) představení polenské Duhy. Děkuji za něj.

Vladimír Altán Mátl